

Pirineus

DIGITAL

Pirineus Digital, 25/07/23

Quin futur?

Alguns joves (i no tan joves) fins i tot s'han plantejat no tenir fills per culpa del món que creuen que esdevindrà. Això és terrible.

Enric Quílez

ENRIC QUÍLEZ CASTRO.- Llegeixo en premsa que els joves cada cop tenen més aversió al futur, especialment pel que fa als desastres ambientals que ens anuncien cada dia des dels mitjans de comunicació, la precarietat laboral, el problema per trobar habitatge, la manca de possibilitats d'estalviar, etc. Tot això són problemes reals i ben palpables, per desgràcia, que no només afecten els joves. El que passa és que els joves són el nostre futur i això, a part de ser una frase molt típica, és una veritat de dimensions descomunals.

Tot i que no tothom, molts joves es miren el futur amb una barreja d'indiferència i de por. S'han cregut allò que seran la primera generació que viurà pitjor que els seus pares, tot i que puguin treballar.

Si ens ho parem a pensar, tot el que reben són inputs negatius, des del punt de vista ecològic, laboral, econòmic, etc. Com volem que tinguin esperança i alegria pel futur?

La història ens ensenya de manera molt clara que els pobles que no es llancen a conquerir el seu futur, no tenen futur. I una mica és el que ens està passant amb els joves. Desorientats, desanimats i desmotivats, les noves generacions - llevat d'uns pocs privilegiats- no saben ben bé què esperar-ne de bo del futur.

I això és culpa nostra. Primer, per haver creat aquest món. Però també per difondre contínuament missatges en aquest sentit. No és que hàgim d'ocultar la realitat ni falsejar-la, però podríem ser una mica més positius.

És clar que molts mitjans de comunicació el que volen és vendre més, i això s'aconsegueix més fàcilment amb titulars sensacionalistes que no pas amb missatges positius i esperançadors.

Fa un parell d'anys, vaig impartir unes conferències en dos centres de secundària de Cerdanya, tot parlant-los del canvi climàtic. Quan els explicava el món que els llegava la meva generació, he de reconèixer que molts dels joves em miraven malament

Fa un parell d'anys, vaig impartir unes conferències en dos centres de secundària de Cerdanya, tot parlant-los del canvi climàtic. Quan els explicava el món que els llegava la meva generació, he de reconèixer que molts dels joves em miraven malament. I ho entenc perfectament.

De seguida va sorgir el nom de Greta Thunberg. Em van preguntar què n'opinava. I els ho vaig dir: que em semblava molt antipàtica perquè tenia un missatge clarament desesperançador per als joves. Ho sento, és la meva opinió. Ja sé que per a molts és una heroïna, però jo crec que hauria fet millor dedicant-se a formar-se en comptes d'anar a donar lliçons a tot el món amb cara de pomes agres.

Alguns joves (i no tan joves) fins i tot s'han plantejat no tenir fills per culpa del món que creuen que esdevindrà. Això és terrible. És la renúncia total. Que consti que ho respecto i ho entenc, però ho trobo tristíssim.

Si afegim que som al Pirineu i que la major part dels joves que marxen a estudiar fora ja no tornen (sagnia de cervells), llavors el nostre futur és encara més gris i més trist.

Hem de treballar per revertir la situació. Sé que no és fàcil, però nosaltres hem creat el problema i nosaltres hem de trobar-ne la solució, encara que no sigui una solució màgica. Qualsevol canvi positiu serà benvingut.